

Det skal staa fast, at naar man følger dette Forslag, vil det stille sig saaledes, at for en Merudgift af 7 Mill. Kr. i direkte personlig Skat for alle dem, der skulle yde personlig Skat, altsaa $1\frac{2}{10}$ Mill. Kr. mindre end efter Skattekommissionens Forslag, faa alle Besiddere af Ejendomme en Eftergivelse af 4 Mill. Kr. omtrent i faste Skatter, Kommunerne faa 1 Million mere at raade over end i Øjeblikket, og en stigende Indtægt, efterhaanden som Kommunerne bebygges, og Staten faar en forøget Indtægt af 2 Millioner Kr. Man kunde altsaa yderligere nedsætte den personlige Skat, som jeg har foreslaaet, men jeg tror, at det er til Gavn at fastholde disse Tal, og samtidig vindes der det, at Ejendomsforholdene konsolideres, at Agerbruget faar en meget betydelig Støtte, 1ste Prioriteterne vinde derved, at der ikke mere kan sættes Skatter op med Ret foran dem; Grundene for en fast Grundskat, som er mindre i sine Renter end den nuværende direkte Skat paa fast Ejendom, og endelig slippe vi for al den Strid og alt det interkommunale Vrøvl, der er mellem Kommunerne. I Modsætning til, hvad der vil være Tilfælde med den interkommunale Beskatning, som Skattekommissionen foreslaar, og som Landstinget naturligvis har sluttet sig til, fordi den er saa kombineret, vinde vi, at enhver Mand kan tage Bolig, hvor han vil, uden at der skal sendes en Opdager efter ham for at se efter, hvor han har sovet den sidste Nat, for at vedkommende Kommune kan faa sin Afgift, thi det er jo omtrent Indholdet af den kommunale Skattelov, som vi næsten alle ere enige om, at vi skulle have. Vi slippe for Skattepaaligning i Kommunen, vi faa kun en Slags personlig Skat at yde, og vi hæve, som sagt, Landbrugets Kredit ved at styrke Prioritetsforholdene og ved at frigøre dem for en hel Del af de Byrder, som nu paahvile dem. Men da, som sagt, disse Agrarer, som jeg har villet søge at hjælpe, ikke bryde sig noget derom, agter jeg herved at tage begge mine Ændringsforslag (se foran) tilbage, da det ved begge Forslag kun har været min Hensigt at henvende det ærede Tings og de ærede Udvalgsmedlemmers Opmærksomhed paa Sagen, i den sikre Forvisning, at det, naar de nu give sig Tid til at studere den, alligevel er mit Forslag, der bliver ført igennem. Det er en velbygget Skude, der er velført, og den fører et Flag paa Toppen, der siger: *Til Fordel for Erhvervslivet og den personlige Frihed i Danmark!*

Formanden: Ændringsforslagene ere tagne tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager dem? (Ophold). De ere saaledes bortfaldne.

Sloth: Jeg har bedt om Ordet i Anledning af en Udtalelse fra den ærede Ordfører, rettet direkte mod mig, hvorved han truede mig med mine Vælgere i Kelle-rupkredsen, fordi jeg ikke havde samme Anskuelse om Brændevinsdagsordenen i Fjor som den ærede Ordfører. Forinden jeg kommer ind herpaa, ønsker jeg at gøre nogle almindelige Bemærkninger, særlig rettede til den ærede Ordfører. Jeg tror, det er gaaet mange her i Salen, som det er gaaet mig saavel under Sagens tidligere Behandling som ogsaa i Gaar, at de have spurgt sig selv: Er det virkelig den rette Maade, paa hvilken den ærede Ordfører røgter sit Ordførerskab? Naar dette Spørgsmaal stilles, vil jeg udtrykkeligt sige, at jeg vil overordentlig nødig gøre den ærede Ordfører Uret, og hvis det skulde vise sig inden Samlingens Slutning, at jeg mistænker ham uden Grund, skal ingen være mere villig end jeg til at gøre den ærede Ordfører fuldstændig Afbigt. Jeg har hidtil i de 9 Aar, jeg har siddet paa Rigsdagen, ikke hørt noget lignende — skal det være den Forhandlingstone, hvorved Sagen skal kunne føres igennem? Først begyndte den ærede Ordfører ved Sagens første Behandling med saa at sige at sætte Regeringen ud af Spillet, dernæst erklærede han i Gaar saa at sige alle andre Partier end sit eget Krig, ja, endogsaa Medlemmer inden for sit eget Parti haanede han, samtidig med, at han anbefalede Fællesudvalg og udtalte i Betænkningen de mest storslaaede Ord om sit Øhske om at ville lytte til alt, hvad der kunde komme frem, for at bringe en Førstaaelse i Stand. Jeg kan for mit Vedkommende ikke nægte, at det tyske Ordsprog: „Man mærker Hensigten og bliver forstemt“ rinder mig i Hu stadig ved at høre den ærede Ordfører. Er det Vejen til en Førstaaelse, saa er det i alt Fald en ny Vej, som det ærede Medlem har betraadt. Jeg vil i den Henseende fremhæve den Maade, hvorpaa det ærede Medlem for Ringkøbing (I. C. Christensen) som Ordfører for Skoleloven førte den igennem i sin Tid her i Salen. Det er vistnok i frisk Minde hos alle. Det ærede Medlem for Ringkøbing hævdede paa en sømmelig og værdig Maade sin Stilling og Flertallets Stilling her i Salen, saa at det vandt Modstandernes Agtelse og derfor naaedes ogsaa et virkeligt Resultat. Jeg